

het, de aztán az emberekért való szorongás szívét emberivé nyomkodja vissza és visszamegy szépen a liliputi Ember-honba. Meg kell tanulnunk benne egybefogni a költőt és az előadóművészt és ha ízlik, ha nem, megértenünk azt a fénynyelvet, amelyen a földnek szól, mert azért ír, költ, hág fel a dobogóra és szaval, hogy hintse a szeretet magvait és szépítse az életet.

Az a fajta költő Mécs László, az Isten szavának trombitája, akire ma a válságba jutott lélek olyannyira áhítozik.

Dénes Tibor.

Vitéz József Ferenc főherceg: Ezüst vizek felett. Versek. (Királyi Magyar Egyetemi Nyomda kiadása.)

Művészi kiállítású kis kötetben, Horváth Jenő finom könyvdíszzeivel ékesítve jelentek meg vitéz József Ferenc dr. főherceg új versei. Tizenhét költemény, melyek nagyrészt a Fekete-tenger partján írta. Kettős költői arc bontakozik ki a sorok mögül e versekből: az egyik a magyar népdal és Petőfi felé fordul őszinte, egyenes tekintettel. Erről beszélnek: *Akácvirág Dunapartján, Nézni mindig, Vitorlát bont az éjszaka, Drága jó asszonyom, Vizek tükrére*, stb. című versei. A természet képeinek és a tollra toluó érzéseknek finom összekapcsolására ime egy példa:

*Szemhatárig széles vizet látok,
Rajta futó: széltől trott sávok —
Ir a szél; keletről vitt meséket.
Engem újra szívem vágya éget.*

*Szívem vágya rólad énekelbe
Sírályszárnyon száll a közeledbe.
Sötét szirten fehér hullám csókja
Őszült fejét szivárvánnyá szórja!*

A másik szellemi arc a modern ember lelkeségének jobban megfelelő kötetlenebb önkifejeződési forma felé fordul és a szabadvers nagy távlatait kémleli. Attól, hogy messze kalandoz-

zék ebben az irányban, megóvjá izlése és mértéktartása.

A közreadott tizenhét verset egyetlen alapérzés fűzi megható egységbe: a távollevő hitves utáni erős vágyódás. A gondolati merengéseket, a természet képeiben való elmerülést állandóan átszővi a felesége iránti szerelem aranyszála. Férfias, etikus lírát reprezentál az *Ezüst vizek felett*.

(T—th J—e.)

Tíz verseskönyv.

Kelen László: Boesásd a szélnek. Budapest, 1931. — **Bodnár István: Jaj! atyám, a jövő.** Sárospatak, 1932. — **Varga Sándor Frigyes: Ismeretlen sziget.** Budapest, 1933. — **Finta Sándor: Forrásvíz.** Szombathely (Nemzedékek kiadása), 1932. — **Sipos Károly: Boldog Isten.** Budapest, 1932. — **Vida József: Tavaszí vetések.** 1932. — **Remethy Fülepp Dezső: Doberdói dárídón.** Budapest. — **székelykereszturi Molnár Sándor: Székely szív. Lélekvirágok.** Budapest (a Szilágyi Erzsébet Négyzet kiadása). — **Imrefi László: Égő virágok.** Gyöngyös, 1932.

Tíz gyónást kell hallanunk. Tíz gyermekien egyszerű és megrendülten őszinte vallomást, amelyben tíz ember, számot adva érzéseiről és gondolatairól, leleplezi magát. Tíz különböző, de egyforma érvényű megfejtését kell kapnunk az élettitoknak. Tíz különböző, de egyforma hitelű hangon kell felcsendülnie ugyanannak az örök melódiának. Tíz különböző, de egyformán rokon hívásnak kell szólítania, hogy mindegyikben nevünkre ismerjünk s — elveszítve különvalóságunkat — azt felelhessük: követünk. Tíz külön világnak kell előttünk újjáteremtődnie.

Ezt várjuk a tíz verseskötettől. Nem is várhatunk mást, mert aki a «vers» szót írja műve fölé, ezt igéri.

Lássuk tehát, hogy e kötetek megnyit valósítanak meg ígérétkükből.